FANTASTICUL DOMN VULPE
ROALD DAHL

Cuprins

1. CEI TREI FERMIERI 4
2. DOMNUL VULPE 7
3.FOCURI DE ARMĂ 10
4.GROAZNICELE LOPEȚI 12
5. GROAZNICELE TRACTOARE 15
6. CURSA 17
7. ”N–O SĂ NE SCAPE” 19
8. VULPILE NU MAI AU CE MÂNCA 20
9. DOMNUL VULPE ARE UN PLAN 21
10. COTEȚUL DE DE GĂINI NUMĂRUL UNU AL LUI BOGGIS 24
11. O SURPRIZĂ PENTRU DOAMNA VULPE 27
12. BURSUCUL 28
13. DEPOZITUL URIAȘ AL LUI BUNCE 31
14. BURSUCUL ARE DUBII 35
15. PIVNIȚA SECRETĂ CU CEDRU A LUI BEAN 37
16. FEMEIA 41
17. MARELE FESTIN 44
18. ÎN AŞTEPTARE 48

Domnul Vulpe fură noaptea găini, rațe şi curcani de la trei fermieri bogați şi răi – Boggis, Bunce şi Bean – ca să–şi poată hrăni familia. Fermierii s–au săturat însă de furtişagurile sale şi vor să–l împuşte. Într–o seară îl aşteaptă la ieşirea din vizuină, ca să–l prindă. Când domnul Vulpe dă să iasă, fermierii trag asupra lui, dar nu reuşesc decât să–i spulbere coada. Aşa că rămân lângă vizuină, la pândă. După trei zile de înfometare, domnul Vulpe pune la cale un plan.

El şi copiii săi sapă un tunel şi ajung în poiata de găini a lui Boggis, de unde fură câteva orătănii şi se întorc în vizuină fără ca fermierii să bage de seamă ceva. La fel se va întâmpla şi cu gâştele lui Bunce şi cu cidrul de mere al lui Bean. Prin tuneluri se întâlnesc cu Bursucul şi cu alte animale care sunt şi ele înfometate din pricina asediului fermierilor.

Domnul Vulpe se simte răspunzător de soarta acestor vietăți şi le invită la un ospăț subteran cu mâncarea fermierilor...

Roald Dahl s–a născut în 1916, în Țara Galilor. După ce şi–a desăvârşit studiile în Anglia, a plecat în Africa, unde a lucrat la Compania Shell. A început să scrie în urma unui accident suferit în al Doilea Război Mondial, în care a luptat ca pilot. Este considerat astăzi unul dintre cei mai populari scriitori pentru copii. Dintre lucrările sale amintim: *Vrăjitoarele, Uriaşul cel prietenos, Charlie şi fabrica de ciocolată, James şi Piersica Uriaşă* etc. În 1983 a primit premiul Whitbread. A murit în 1990, la vârsta de 74 de ani.

pentru Olivia

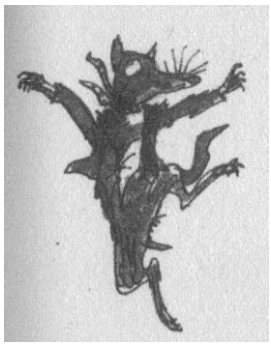

Domnul Vulpe

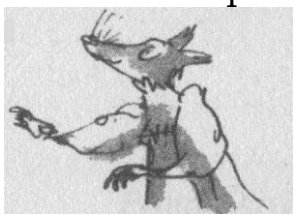

Doamna Vulpe

Vulpițele

Bursucul

Boggis

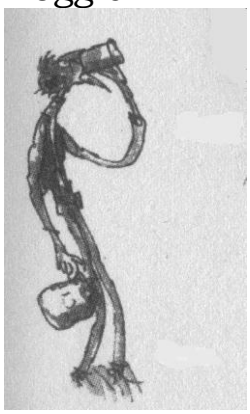

Bean

Bunce

1. CEI TREI FERMIERI

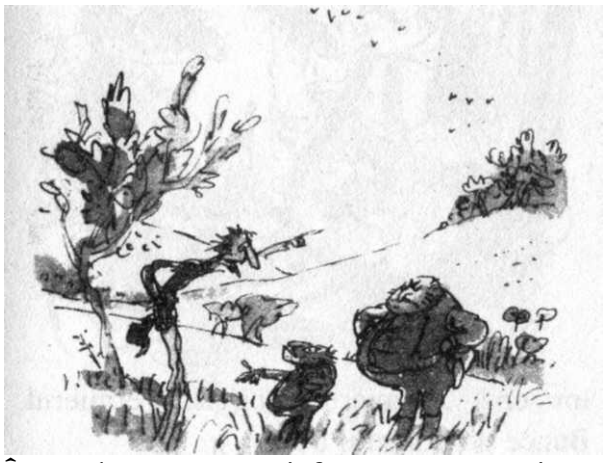

În vale erau trei ferme. Proprietarii acestor ferme se descurcaseră bine. Erau oameni bogați. Erau, de asemenea, urâcioși.

Toți trei erau cei mai urâcioşi şi mai răi oameni pe care i–ai fi putut întâlni. Numele lor erau Fermierul Boggis, Fermierul Bunce şi Fermierul Bean.

Boggis creştea găini. Avea mii de găini. Era enorm de gras. Şi asta pentru că mânca trei găini fierte, acoperite cu găluşti, în fiecare zi, la micul dejun, la prânz şi la cină.

Bunce creştea rațe şi gâşte. Avea mii de rațe şi gâşte. Semăna cu un pitic cu burdihanul cât un butoi. Era atât de scund, încât bărbia i s–ar fi scufundat şi în colțul cel mai puțin adânc al oricărei piscine din lume.

Dieta lui consta în gogoşi şi ficat de gâscă. Sfărâma ficatul într–o pastă dezgustătoare şi apoi umplea gogoşile cu respectiva pastă. Această dietă îl făcea să aibă dureri de burtă şi un temperament de fiară.

Bean creştea curcani şi avea o livadă de meri. Avea mii de curcani într–o livadă plină de meri. Nu mânca niciodată nimic. În schimb, bea damigene întregi de cidru tare, pe care îl făcea din merele culese din livadă. Era subțire ca un creion şi cel mai deştept dintre cei trei.

„Boggis şi Bunce, şi Bean, toți trei, Unul gras, altul scund, unul uscat ca un ardei.
Aceşti escroci îngrozitori
Să te bage–n răcori
Erau, totuşi, la fel de răi."

Asta cântau copiii din împrejurimi când îi vedeau.

2. DOMNUL VULPE

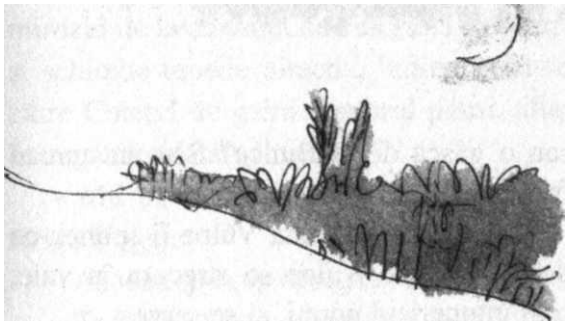

Pe un deal, aflat deasupra văii, era o pădure.

În pădure era un copac uriaş. Sub copac era o vizuină.

În vizuină locuiau domnul Vulpe, doamna Vulpe şi cele patru Vulpițe ale lor.

În fiecare seară, de îndată ce se întuneca, domnul Vulpe îi spunea doamnei Vulpe:

— Ei bine, draga mea, ce să fie de data asta? O găină grasă de la Boggis? O rață sau o gâscă de la Bunce? Sau un curcan frumos de la Bean?

Şi, după ce doamna Vulpe îi spunea ce dorea, domnul Vulpe se strecura în vale, prin întunericul nopții, şi se servea.

Boggis şi Bunce, şi Bean ştiau foarte bine ce se întâmplă şi asta îi înnebunea de furie. Nu erau ei oamenii cărora să le placă să renunțe la ceva. Şi mai puțin le plăcea să fie furați. Aşa că, în fiecare noapte, unul dintre ei îşi lua puşca şi se ascundea într–un colț întunecat, undeva, la ferma lui, sperând să prindă hoțul.

Dar domnul Vulpe era prea deştept pentru ei. Întotdeauna se apropia de fermă având grijă ca vântul să–i bată din față şi asta însemna că, dacă vreunul dintre bărbați pândea în umbră, vântul ducea mirosul de om către nasul domnului Vulpe de la mare distanță. Prin urmare, dacă domnul Boggis se ascundea în spatele Cotețului de găini numărul unu, domnul Vulpe îi prindea mirosul de la distanță de cincizeci de metri şi schimba repede direcția, îndreptându–se către Cotețul de găini numărul patru, aflat în capătul celălalt al fermei.

— Mii de tunete, bestia aia nenorocită! strigă Boggis.

— Aş vrea să–i rup beregata! spuse Bunce.

— Trebuie să–l omoram! țipă Bean.

— Dar cum? zise Boggis. Cum, Dumnezeule, să–l prindem pe nenorocit? Bean se scobi delicat în nas cu un deget lung. –Am un plan, zise el.

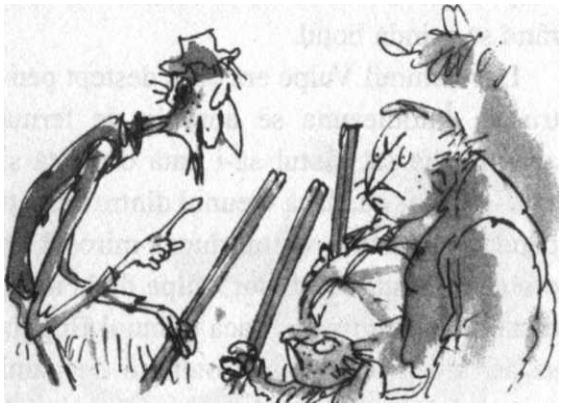

— Până acum, nu ai avut vreun plan decent, spuse Bunce.

— Taci şi ascultă, zise Bean. Mâine noapte ne vom ascunde exact lângă intrarea în vizuina unde locuieşte vulpea. Vom aştepta până ce iese afară. Apoi... *Bang! Bang–bang–bang.*

— Foarte inteligent, spuse Bunce. Dar, mai întâi, trebuie să găsim vizuina.

— Dragul meu Bunce, am găsit–o deja, zise întreprinzătorul Bean. Este în pădurea de pe deal. E sub un copac uriaş...

3.FOCURI DE ARMĂ

— Ei bine, draga mea, spuse domnul Vulpe. Ce să fie în seara asta?

— Cred că vom mânca rață în seara asta, zise doamna Vulpe. Adu–ne două rațe grase, dacă eşti drăguț. Una pentru noi doi şi una pentru copii.

— Rațe să fie! spuse domnul Vulpe. Cele mai bune rațe ale lui Bunce!

— Fii, te rog, atent, zise doamna Vulpe.

— Draga mea, răspunse domnul Vulpe, pe prostovanii ăia îi miros de la un kilometru. Pot chiar să–i deosebesc unul de altul. Boggis emană un miros îngrozitor de piei împuțite de găină. Bunce pute a ficat de gâscă, iar, în ceea cel priveşte pe Bean, aroma de cidru de mere persistă în jurul lui precum gazele otrăvitoare.

— Da, dar să fii atent, zise doamna Vulpe. Ştii că au să te aştepte, toți trei.

— Nu–ți fă griji pentru mine, spuse domnul Vulpe. Ne vedem mai târziu.

Dar domnul Vulpe nu ar fi fost atât de încrezător dacă ar fi ştiu exact *unde* îl aşteptau cei trei fermieri, în acel moment. Erau chiar lângă intrarea în vizuină, fiecare dintre ei stând pe vine în spatele unui copac, cu puşca încărcată. Şi, mai mult de atât, îşi aleseseră pozițiile foarte atent, asigurându–se că vântul nu suflă din direcția lor spre vizuina vulpii. De fapt, vântul sufla în direcția opusă. Sub nici o formă nu aveau să fie „mirosiți".

Domnul Vulpe se strecură în sus, prin tunelul întunecat, către intrarea în vizuină, îşi iți frumosul chip prelung în aerul nopții şi adulmecă o dată.

Se mişcă un centimetru sau doi în față şi se opri.

Adulmecă din nou. Era mereu în mod special atent când ieşea din vizuină.

Înainta un pic mai mult. Partea din față a corpului îi ieşea acum cu totul afară.

Nasul lui negru se mişcă într–o parte şi–n alta, adulmecând iar şi iar în căutarea pericolului. Nu găsi motiv de îngrijorare şi era cât pe ce să o ia la pas prin pădure când auzi sau i se păru că aude un sunet slab, un mic foşnet, de parcă cineva ar fi păşit foarte atent pe o grămăjoară de frunze uscate.

Domnul Vulpe îşi lipi trupul de pământ şi aşteptă nemişcat, cu urechile ciulite. Aşteptă multă vreme, dar nu mai auzi nimic.

„Trebuie să fi fost un şoarece de câmp, îşi spuse, sau vreun alt animal mic."

Se strecură mai departe din vizuină... apoi şi mai departe. Acum era aproape cu totul afară. Aruncă o ultimă privire atentă în jur. Pădurea era întunecată şi încremenită. Undeva, pe cer, strălucea luna. Exact atunci, vederea lui ageră pe timp de noapte prinse sclipirea a ceva lucios în spatele unui copac aflat nu departe. Era o mică rază de lună care se reflecta pe o suprafață lustruită. Domnul Vulpe încremeni privind–o. Ce naiba mai era şi asta? Acum se mişca. Se ridica din ce în ce mai mult...

Dumnezeule! Era țeava unei puştii Cât ai zice peşte, domnul Vulpe sări la loc în vizuină şi, în acelaşi moment, întreaga pădure păru că explodează în jurul lui. *Bang–bang! Bang–bang! Bang–bang!*

Fumul care ieşea din cele trei arme se ridica în aerul nopții. Boggis şi Bunce, şi Bean ieşiră din spatele copacilor şi merseră spre intrarea vizuinii. –L–am aranjat? întrebă Bean.

Unul dintre ei lumină gaura cu o lanternă şi, acolo, pe pământ, în cercul de lumină, pe jumătate în interiorul şi pe jumătate în afară vizuinii, zăceau rămăşiţele amărâte, zdrenţuite şi pline de sânge ale unei... cozi de vulpe. Bean o ridică.

— Am prins coada, dar am scăpat vulpea, spuse el, aruncând coada.

— Mii de tunete! zise Boggis. Am tras prea târziu. Ar fi trebuit să–i facem de petrecanie din momentul în care şi–a scos capul afară.

— Nu se va mai grăbi să–l scoată din nou, spuse Bunce.

Bean scoase o ploscă din buzunar şi luă un gât de cidru. Apoi zise:

— Vor mai trece cel puţin trei zile până i se va face foame, cât să iasă iar din vizuină. Eu nu am de gând să stau aici să aştept. Să săpăm şi să–l scoatem afară.

— Aha, răspunse Boggis. Acum mai vii de acasă. Putem să–l scoatem afară în vreo două ore. Ştim că e acolo.

— Mă gândesc că e o întreagă familie de vulpi în vizuina aia, zise Bunce.

— Atunci o să ne ocupăm de toate, spuse Bean. Luaţi lopeţile!

4.GROAZNICELE LOPEŢI

În vizuină, doamna Vulpe lingea cu gingăşie ciotul ce mai rămăsese din coada domnului Vulpe, pentru a opri sângerarea.

— Era cea mai frumoasă coadă pe o rază de câteva mile, spuse ea, continuând să–l oblojească.

— Doare, zise domnul Vulpe.

— Ştiu că doare, dragule. Dar curând va fi mai bine.

— Şi curând va creşte la loc, tati, spuse una dintre Vulpițe.

— Nu va mai creşte niciodată, zise domnul Vulpe. Voi rămâne fără coadă pentru tot restul vieții mele. Părea foarte abătut.

În acea seară, vulpile nu mâncară şi, în curând, copiii adormiră. Apoi adormi şi doamna Vulpe. Dar domnul Vulpe nu putea să doarmă pentru că îl durea ciotul ce fusese cândva coadă.

„Ei bine, se gândi el, presupun că am avut noroc că încă mai sunt în viață. Şi acum, că ne–au găsit vizuina, va trebui să ne mutăm cât mai curând cu putință. Nu vom avea linişte dacă nu... ce a fost *asta?"*

Întoarse repede capul şi ascultă atent. Zgomotul pe care îl auzea acum era cel mai îngrozitor pe care îl poate auzi o vulpe – sunetul lopeților răscolind pământul.

–Treziți–vă! strigă el. Sapă ca să ne scoată afară!

Doamna Vulpe se trezi în secunda următoare. Se ridică, tremurând din toate încheieturile. –Eşti sigur că despre asta e vorba? şopti.

— Absolut! Ascultă!

— O să–mi omoare copiii! țipă doamna Vulpe.

— Niciodată! răspunse domnul Vulpe.

— Dar, dragule, asta vor face! oftă doamna Vulpe. Ştii bine că aşa se va întâmpla.

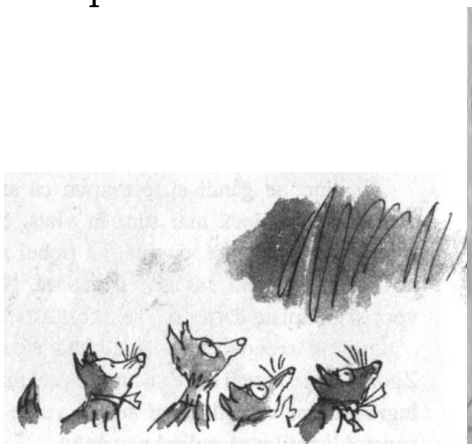

Poc, poc, poc se auzeau lopeților deasupra lor. Pietricele şi bulgări de pământ începuseră să cadă din acoperişul tunelului.

— Cum or să ne omoare, mami? întrebă una dintre Vulpițe. Ochii ei rotunzi şi negri erau măriți de frică. Vor fi şi câini?

Doamna Vulpe izbucni în plâns. îşi adună cei patru copii lângă ea şi îi strânse cu putere în brațe.

Dintr–odată, se auzi un hârşâit extrem de puternic deasupra şi capătul ascuțit al unei lopeți se ivi prin tavan. Vederea acestui obiect oribil păru că îl curentează pe domnul Vulpe. Sări şi strigă: –Ştiu! Haideți! Nu putem pierde nici o secundă! De ce nu m–am gândit la asta până acum?

— La ce să te gândeşti, tati?

— O vulpe poate săpa mai repede decât un om! strigă domnul Vulpe, începând să sape. Nimeni pe lumea asta nu poate săpa la fel de repede ca o vulpe!

Pământul începu să zboare cu furie în spatele domnului Vulpe, în timp ce acesta săpa cu labele din față pentru a–şi salva pielea. Doamna Vulpe alergă să–l ajute. La fel făcură şi cei patru copii.

— Săpați în jos! le ordonă domnul Vulpe. Trebuie să mergem în adâncime! Cât de mult putem!

Tunelul devenea din ce în ce mai lung. Era croit abrupt, în pantă. Cobora din ce în ce mai adânc. Mama şi tatăl şi cei patru copii săpau împreună. Picioarele lor din față se mişcau atât de repede încât nu le mai puteai vedea. Şi, treptat, zgâriatul şi scormonitul lopeților devenea din ce îh ce mai slab. După aproape o oră, domnul Vulpe se opri din săpat.

— Stați aşa! spuse. Se opriră cu toții. Se întoarseră şi se uitară înapoi, la tunelul lung pe care abia îl săpaseră. Era linişte. Pfiu! zise domnul Vulpe. Cred că am reuşit! Nu vor ajunge aşa de adânc. Ați făcut treabă bună, bravo!

Se aşezară, gâfâind obosiți. Şi doamna Vulpe le spuse copiilor:

— Vreau să ştiți cu toții că, dacă nu era tatăl vostru, am fi fost cu toții morți acum. Tatăl vostru este o vulpe fantastică.

Domnul Vulpe se uită la soția lui şi zâmbi. O iubea mai mult decât oricând când spunea astfel de lucruri.

5.GROAZNICELE TRACTOARE

Când soarele se ridica pe cer, a doua zi dimineața, Boggis şi Bean, şi Bunce încă mai săpau. Săpaseră o groapă atât de mare, încât încăpea o întreagă casă în ea. Dar încă nu ajunseseră la capătul tunelului vulpilor. Erau cu toții foarte obosiți şi supărați.

— Mii de tunete! spuse Boggis. A cui a fost ideea asta idioată?

— A lui Bean, zise Bunce.

Boggis şi Bunce se uitară amândoi lung la Bean. Bean mai trase o duşcă de cidru, apoi îşi puse plosca la loc în buzunar, fără să le–o ofere şi celorlalți.

— Ştiți ce, zise el furios, vreau vulpea aia! Am de gând să pun mâna pe vulpea aia! Nu renunț până nu îi întind pielea pe holul de la intrare, până n–o văd moartă de–a binelea!

— Nu punem mâna pe ea dacă săpăm, asta e clar, zise grasul Boggis. M–am săturat de săpat. Bunce, piticul cu burdihan, se uită în sus la Bean şi spuse:

— Atunci, mai ai şi alte idei idioate?

— Ce? zise Bean. Nu te aud. Bean nu făcea baie niciodată. Nici măcar nu se spăla. Drept rezultat, urechile îi erau înfundate cu bălegar şi ceară şi bucăți de gumă de mestecat şi muşte moarte şi chestii de genul ăsta. Asta îl făcea să fie surd. Vorbeşte mai tare, îi spuse lui Bunce şi Bunce țipă:

— Mai ai şi alte idei idioate?

Bean se scarpină pe gât cu un deget murdar. Îi ieşea un furuncul şi îl mânca.

— Pentru treaba asta, avem nevoie, zise el, de maşini, de... *lopeți mecanice.* O scoatem afară în cinci minute cu lopeți *mecanice.*

Era o idee destul de bună şi ceilalți doi trebuiau să recunoască asta.

— Bine atunci, spuse Bean, preluând inițiativa. Boggis, tu stai aici şi ai grijă să nu scape vulpea. Eu şi cu Bunce mergem să luăm maşinile necesare. Dacă încearcă să scape, împuşc–o pe loc.

Silueta lungă şi subțire a lui Bean se îndepărtă. Bunce cel mic venea țopăind după el. Boggis cel gras rămase pe loc, cu puşca ațintită spre intrarea în vizuină.

În curând, două tractoare imense cu şenile şi cu cupe de excavare, în partea din față, intrau cu zgomot în pădure. Bean conducea unul,

Bunce pe al doilea. Maşinile erau amândouă negre. Erau nişte monştri ucigaşi, cu înfățişare înspăimântătoare.

— Pornim, aşadar! strigă Bean.

— Moarte vulpii! strigă şi Bunce.

Maşinile trecură la treabă, muşcând bucăți uriaşe de pământ din deal. Marele copac, sub care îşi săpase inițial vizuina Domnul Vulpe, fu rupt precum un băț de chibrit. Peste tot, pietrele zburau şi copacii cădeau, şi zgomotul era asurzitor.

Jos, în tunel, vulpile stăteau ghemuite, ascultând bubuiturile şi clămpăniturile teribile ce veneau de sus.

— Ce se întâmplă, tati? țipară Vulpițele. Ce fac?

Domnul Vulpe nu ştia ce se întâmplă şi nici ce fac.

— E cutremur! strigă doamna Vulpe.

— Priviți! spuse una dintre Vulpițe. Tunelul nostru e mai scurt! Se vede lumina zilei!

Se uitară cu toții în jurul lor şi, într–adevăr, gura tunelului era acum doar la câțiva metri de ei, iar în cercul de lumină din depărtare vedeau cele două tractoare imense şi negre aproape deasupra lor.

— Tractoare! strigă domnul Vulpe. Şi lopeți *mecanice!* Săpați ca să scăpați cu viață! *Săpați, săpați, săpați!*

6.CURSA

Acum începu o cursă disperată, maşinile împotriva vulpilor. La început, dealul arăta cam aşa:

După aproximativ o oră, pe măsură ce maşinile rupeau din ce în ce mai mult pământ din deal, arăta aşa:

Câteodată vulpile câştigau ceva teren şi zgomotele se auzeau mai slab, domnul Vulpe spunând:

— O să reuşim! Sunt sigur că o să reuşim!

Dar apoi, câteva momente mai târziu, maşinile se năpusteau din nou asupra lor, iar scormonitul lopeților imense se auzea din ce în ce mai tare. La un moment dat, vulpile văzură marginea de metal ascuțită a unei lopeți, în timp ce tăia pământul chiar în spatele lor.

— Continuați, dragilor! gâfâia domnul Vulpe. Nu cedați!

— Continuați! țipa grasul Boggis la Bunce şi Bean. Punem mâna pe ea imediat!

— Ai apucat s–o vezi? strigă Bean la rândul lui.

— Nu încă, răspunse Boggis. Dar cred că sunteți pe aproape!

— Am s–o culeg cu cupa excavatorului! țipă Bunce. Am s–o fac bucățele!

Dar, pe la prânz, maşinile încă mai lucrau. Şi la fel făceau şi bietele vulpi. Dealul arăta cam aşa:

Fermierii nu se opriră pentru masa de prânz; erau prea preocupați să termine treaba.

— Hei, domnule Vulpe! țipă Bunce, aplecându–se afară din tractor. Venim să punem mâna pe tine!

— Ai mâncat ultima găină! strigă Boggis. Nu ai să mai dai niciodată târcoale fermei *mele!*

Pe cei trei bărbați pusese stăpânire un soi de nebunie. Bean cel înalt şi slab şi Bunce cel pitic şi burtos îşi conduceau utilajele ca nişte maniaci, ambalând motoarele şi săpând cu o viteză teribilă. Boggis cel gras țopăia ca un posedat şi urla:

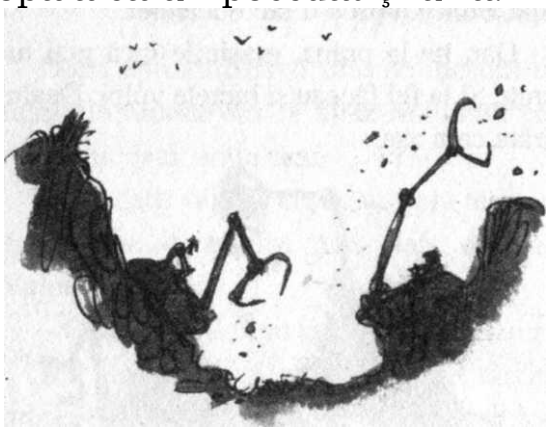

— Mai repede! Mai repede!

La ora cinci seara, cam aşa arăta dealul: Groapa pe care o săpaseră maşinile semăna cu craterul unui vulcan. Era o privelişte atât de neobişnuită, încât mulțimi de oameni veniră din satele din împrejurimi ca să vadă ce se întâmplă. Aceştia stăteau pe marginea craterului şi se uitau în jos, la Bean şi Bunce, şi Boggis.

— Hei, Boggis! Ce se întâmplă?

— Urmărim o vulpe!

— Sunteți nebuni!

Oamenii chiuiau şi râdeau. Dar asta îi făcea mai furioşi pe cei trei fermieri şi mai încăpățânați, şi mai hotărâți ca niciodată să nu se dea bătuți până nu aveau să prindă vulpea.

7.”N–O SĂ NE SCAPE”

La ora şase seara, Bean opri motorul tractorului său şi coborî din scaunul de şofer. Bunce făcu la fel. Cei doi bărbați se saturaseră. Erau obosiți şi înțepeniți pentru că toată ziua conduseseră tractoarele. Le era şi foame. încet, merseră spre mica vizuină de vulpe care se zărea pe fundul craterului uriaş. Fața lui Bean era vânătă de furie. Bunce blestema vulpea cu cuvinte urâte, care nu pot fi reproduse. Boggis veni şi el clătinându–se.

— Mii de tunete, vulpe afurisită! spuse. Şi ce naiba facem acum?

— Am să–ți spun ce *nu* o să facem, răspunse Bean. Nu o lăsăm să ne scape!

— N–o să ne scape! declară Bunce.

— Niciodată, niciodată, niciodată! strigă Boggis.

— Ai auzit, domnule Vulpe? urlă Bean, aplecându–se şi strigând în vizuină. Nu s–a terminat încă, domnule Vulpe! Nu plecăm acasă până nu te prindem şi te legăm fedeleş!

Prin urmare, cei trei bărbați îşi strânseră mâinile şi făcură jurământ solemn că nu aveau să se întoarcă acasă până ce vulpea nu avea să fie prinsă.

— Care e următoarea mişcare? întrebă Bunce, piticul burtos.

Te trimitem în vizuină să–l tragi în sus, zise Bean. Jos cu tine, pitic nenorocit!

— Nu eu! țipă Bunce, rugind mâncând pământul.

Bean schiță un zâmbet grețos. Când zâmbea, îi vedeai gingiile purpurii. Vedeai mai mult gingii, decât dinți.

— Atunci, putem face un singur lucru, zise. Le înfometăm. Ridicăm tabără aici, zi şi noapte, şi păzim vizuina. O să iasă până la urmă. Va trebui să o facă.

Aşa că Boggis şi Bunce, şi Bean uimiseră vorbă la fermele lor cerând să li se aducă corturi, saci de dormit şi mâncare.

8.VULPILE NU MAI AU CE MÂNCA

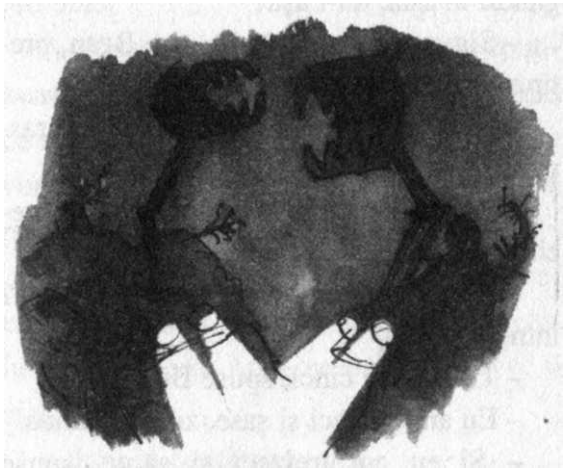

În acea seară, trei corturi fuseseră instalate în craterul de pe deal – unul pentru Boggis, unul pentru Bunce şi unul pentru Bean. Corturile înconjurau vizuina domnului Vulpe. Iar cei trei fermieri stăteau în fața corturilor şi îşi mâncau cina. Boggis avea trei găini fierte, acoperite de găluşti, Bunce avea şase gogoşi umplute cu pastă grețoasă din ficat de gâscă, iar Bean avea două galoane de cidru. Toți trei îşi țineau puştile lângă ei.

Boggis ridică o găină aburindă şi o apropie de intrarea în vizuină.

— Simți mirosul, domnule Vulpe! strigă. O găină bună şi fragedă! De ce nu ieşi să guşti puțin?

Mirosul amețitor de găină ajunse în tunel, unde vulpile stăteau ghemuite.

— O, tati, spuse una dintre Vulpițe, nu am putea să ne strecurăm şi să–i furăm găina din mână?

— Să nu îndrăzniți! zise doamna Vulpe. Exact asta vor şi ei să faceți.

— Dar ne e atât de *foame!* se plânseră ele. Cât mai durează până mâncăm şi noi ceva?

Mama lor nu le dădu nici un răspuns. Şi nici tatăl lor. Nu aveau ce să le răspundă.

Când se făcu noapte, Bunce şi Bean aprinseră farurile puternice ale celor două tractoare şi le îndreptară spre vizuină.

— Acum, zise Bean, vom supraveghea cu schimbul. Unul păzeşte în timp ce doi dorm şi tot aşa, pe parcursul nopții.

Boggis spuse:

— Şi dacă vulpea sapă o groapă direct pe sub deal şi iese în partea cealaltă? Nu te–ai gândit la asta, nu–i aşa?

— Sigur că m–am gândit, zise Bean, pretinzând că aşa şi făcuse.

— Hai, atunci, spune care e soluția, răspunse Boggis.

Bean scoase ceva mic şi negru din ureche şi îl aruncă.

— Câți oameni lucrează la ferma ta? întrebă.

— Treizeci şi cinci, spuse Boggis.

— Eu am treizeci şi şase, zise şi Bunce.

— Şi eu am treizeci şi şapte, spuse Bean. în total, o sută opt oameni. Trebuie

să le ordonăm să înconjoare dealul. Fiecare om va avea o lanternă şi o armă. Atunci, nu va mai fi cale de scăpare pentru domnul Vulpe.

Aşa că ordinul porni către ferme şi, în aceeaşi noapte, o sută opt oameni formară un cerc în jurul dealului. Erau înarmați cu bețe şi puşti, şi topoare, şi pistoale, şi tot soiul de arme îngrozitoare. Asta făcea să fie de–a dreptul imposibil pentru o vulpe sau pentru orice alt animal să scape din deal.

A doua zi, pânda şi aşteptarea continuară. Boggis şi Bunce, şi Bean se aşezară pe scăunele şi se uitau la vizuina vulpii. Nu vorbeau mult. Stăteau, pur şi simplu, cu puştile în brațe.

Din când în când, domnul Vulpe se strecura un pic mai aproape, spre gura tunelului, şi adulmeca. Apoi, se strecura înapoi şi zicea:

— Sunt în continuare aici.

— Eşti sigur? întreba doamna Vulpe.

— Categoric, răspundea domnul Vulpe. Pe omul ăla, Bean, îl miros de la kilometri distanță. Pute.

9.DOMNUL VULPE ARE UN PLAN

Timp de trei zile şi de trei nopți continuă jocul de–a aşteptarea.

— Cât poate rezista o vulpe fără apă şi fără mâncare? întrebă Boggis a treia zi.

— Nu mai rezistă mult, îi spuse Bean. O s–o ia la sănătoasa în curând. O să fie nevoit.

Bean avea dreptate. Jos, în tunel, vulpile se stingeau încet, dar sigur, de foame.

— Dacă am putea bea un strop de apă, spuse una dintre Vulpițe. O, tati, nu poți să faci *ceva!*

— Nu am putea da o fugă, tati? Am avea ceva şanse, nu–i aşa?

— Nici o şansă, le repezi doamna Vulpe. Refuz să vă las să mergeți sus şi să dați piept cu armele alea. Mai degrabă rămâneți aici jos şi muriți în pace.

Domnul Vulpe nu vorbise de ceva vreme. Stătuse aproape nemişcat, cu ochii închişi, fără ca măcar să audă ce vorbeau ceilalți. Doamna Vulpe ştia că încerca disperat să găsească o cale de scăpare. Şi acum, când se uita la el, îl văzu cum se scutură şi se ridică încet în picioare. Se uită în spate, spre soția lui. În ochi i se citea o mică sclipire de emoție.

— Ce e, dragule? întrebă repede doamna Vulpe.

— Tocmai ce mi–a venit o idee, spuse domnul Vulpe încetişor.

— Ce? strigară cu toții. O, tati, despre ce e vorba?

— Haide! zise doamna Vulpe. Spune–ne repede!

— Ei bine... zise domnul Vulpe, apoi se opri oftând şi dădu cu tristețe din cap. Se aşează din nou. Nu are rost, spuse. La urma urmelor, nu o să meargă.

— De ce nu, tati?

— Pentru că asta înseamnă să săpăm şi mai mult şi nici unul dintre noi nu este destul de puternic pentru asta, nu după trei zile şi trei nopți fără mâncare.

— Ba suntem, tati! strigară Vulpițele, sărind şi alergând către tatăl lor. Putem să o facem! Ai să vezi că putem! Şi poți şi tu!

Domnul Vulpe se uită la cele patru Vulpițe şi zâmbi. Ce copii minunați am, se gândi. Mor de foame şi nu au băut o gură de apă de trei zile, dar sunt de neînvins. Nu trebuie să–i dezamăgesc.

— Cred... cred că putem încerca, zise.

— Să–i dăm drumul, tati! Spune–ne ce vrei să facem!

Încet, doamna Vulpe se ridică în picioare. Suferea cel mai mult dintre toți din cauza lipsei de apă şi de mâncare. Era foarte slăbită.

— Îmi pare tare rău, spuse ea, dar nu cred că am să fiu de vreun ajutor.

— Tu rămâi aici unde eşti, draga mea, zise domnul Vulpe. Ne putem descurca singuri.

10. COTEȚUL DE DE GĂINI NUMĂRUL UNU AL LUI BOGGIS

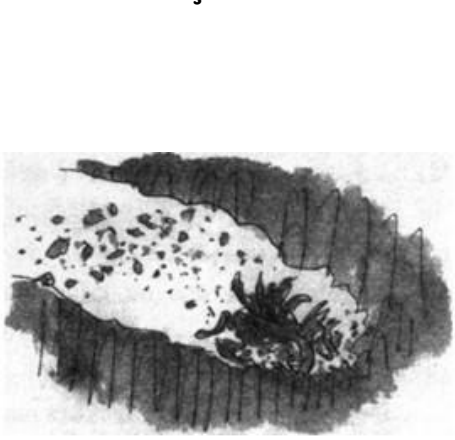

— De data asta, trebuie să o luăm într–o direcție foarte specială, spuse domnul Vulpe, arătând în laterale şi în jos.

Aşa că, împreună cu cei patru copii ai lui, începură din nou să sape. Acum, totul mergea mult mai încet. Cu toate acestea, continuau să sape cu mare curaj şi, încetul cu încetul, tunelul începu să crească.

— Tati, aş vrea să ne spui *unde* mergem, spuse unul dintre copii.

— Nu îndrăznesc să vă spun, zise domnul Vulpe, pentru că locul ăsta în care *sper* să ajung este atât de *minunat,* încât, dacă vi l–aş descrie aici, ați înnebuni de fericire. Şi, atunci, dacă nu am reuşi să ajungem acolo (lucru foarte posibil), ați fi foarte dezamăgiți. Nu vreau să vă dau speranțe prea mari, dragilor.

Multă vreme, au continuat să sape. Cât timp, nu ştiau, pentru că nu existau zile sau nopți acolo jos, în tunelul întunecat. Dar, în cele din urmă, domnul Vulpe le dădu ordin să se oprească.

— Cred, spuse el, că am face bine să tragem un pic cu ochiul deasupra, să vedem unde suntem. Ştiu unde aş *vrea* să fim, dar nu pot fi deloc sigur că suntem în apropiere.

Încet, cu greu, vulpile începură să sape în sus, către suprafață. Mergeau din ce în ce mai sus... până ce, brusc, dădură peste ceva tare deasupra capetelor lor şi nu mai putură să meargă mai departe. Domnul Vulpe se întinse pentru a examina obstacolul.

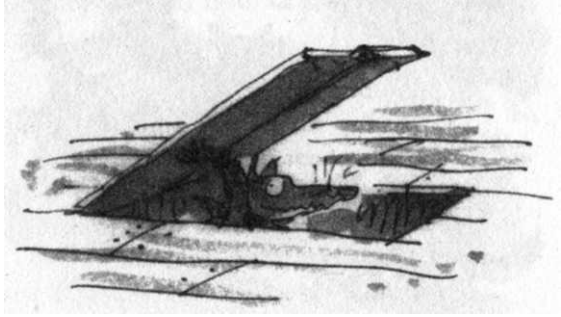

— E lemn, şopti el. Plăci din lemn!

— Ce înseamnă asta, tati?

— Înseamnă, dacă nu mă înşel foarte tare, că suntem exact sub casa cuiva, şopti domnul Vulpe. Staţi foarte liniştiţi cât arunc eu o privire.

Cu grijă, domnul Vulpe începu să împingă una dintre plăcile de lemn. Placajul pârâi îngrozitor şi se ascunseră cu toţii, aşteptând să se întâmple ceva teribil. Nu se întâmplă nimic. Aşa că domnul Vulpe împinse o a doua placă. Şi apoi, cu foarte multă grijă, îşi scoase capul prin gaură. Scoase un strigăt de bucurie.

— *Am reuşit!* strigă. Mi–a ieşit din *prima! Am reuşit! Am reuşit!* Ieşi prin gaura din podea şi începu să ţopăie şi să danseze vesel. Haideţi sus! cântă el. Veniţi sus şi uitaţi–vă unde sunteţi, dragii mei! Ce privelişte pentru o vulpe înfometată! Aleluia! Ura! Ura!

Cele patru Vulpiţe ieşiră în grabă din tunel şi ce privelişte fantastică li se înfăţişă ochilor! Se aflau într–un hambar imens şi locul era plin de găini. Erau găini albe şi găini maro, şi găini negre, cu miile!

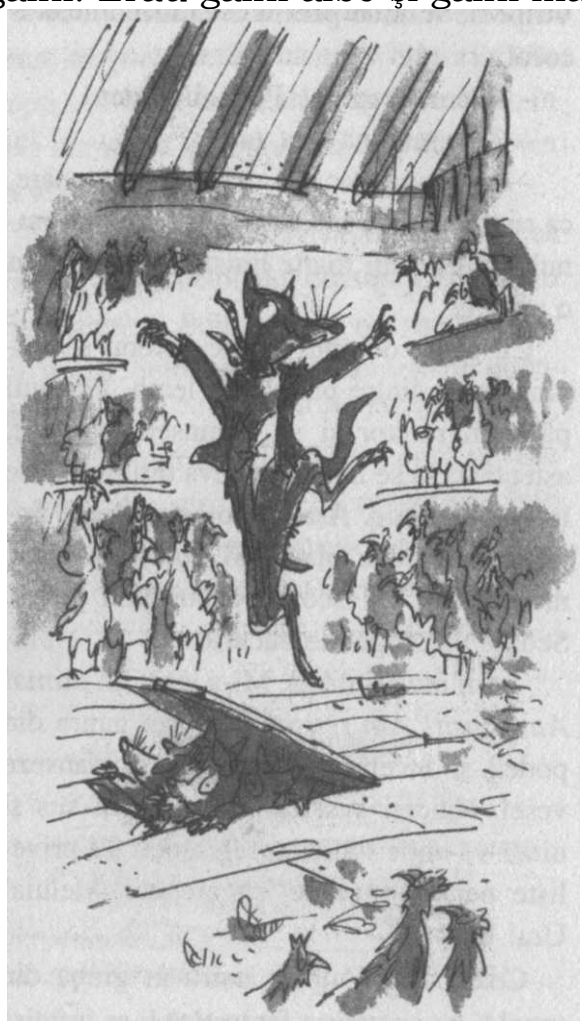

— Coteţul de găini numărul unu al lui Boggis! strigă domnul Vulpe. Exact ţinta mea! Am reuşit să o nimeresc la fix! Din prima! Nu–i aşa că e fantastic! *Şi,* dacă o pot spune, am procedat destul de inteligent!

Vulpiţele erau înnebunite de fericire, începură să alerge în toate direcţiile, urmărind găinile proaste. –Aşteptaţi! le ordonă domnul Vulpe. Nu vă pierdeţi cu firea! înapoi! Calmaţi–vă! Să facem totul cum trebuie! Mai întâi, toată lumea să ia o gură de apă!

Alergară cu toții către bazinul din care beau apă găinile şi lipăiră apa delicios de răcoroasă. Apoi, domnul Vulpe alese trei dintre cele mai grase găini şi, cu o mişcare rapidă a dinților, le omorî pe loc. –Înapoi în tunel! ordonă el. Haideți! Fără prostii! Cu cât vă mişcați mai repede, cu atât mai repede o să mâncați!

Unul după altul, coborâtă în gaura din podea şi, în curând, se aflau din nou în tunelul întunecat.

Domnul Vulpe se ridică pe vârfuri şi puse plăcile la locul lor. Făcu toate acestea cu mare grijă. O făcu în aşa fel încât nimeni să nu poată spune că fuseseră vreodată mişcate.

— Fiule, zise el, dând cele trei găini grase celui mai mare dintre cei patru copilaşi, fugi şi du astea mamei. Spune–i să pregătească un festin. Spune–i că venim şi noi imediat, de îndată ce vom termina de făcut câteva mici aranjamente.

11. O SURPRIZĂ PENTRU DOAMNA VULPE

Vulpița alergă de–a lungul tunelului cât de repede putu, cărând cele trei găini grase. Nu–şi mai încăpea în piele de bucurie.

–Numai un pic! se tot gândea. Numai un pic până vede mami toate astea!

Avu mult de alergat, dar nu se opri deloc pe drum şi dădu buzna peste doamna Vulpe.

— Mami! strigă, rămas fără suflare. Uite, mami, uite! Trezeşte–te să vezi ce ți–am adus!

Doamna Vulpe, care era mai slăbită ca niciodată pentru că nu mâncase, deschise un ochi şi se uită la găini.

— Visez, murmură şi închise din nou ochiul.

— Nu visezi, mami! Sunt găini adevărate! Suntem salvați! Nu o să mai murim de foame! Doamna Vulpe deschise ambii ochi şi se ridică repede.

— Dar, *dragul* meu copil! strigă ea. De unde Dumnezeu...?

— Coteţul de găini numărul unu al lui Boggis! rosti repede Vulpița. Am făcut un tunel exact până sub podea şi nu ai mai văzut atâtea găini mari şi grase în viața ta! Şi tati a zis să pregăteşti un festin! Se vor întoarce curând!

Doamna Vulpe părea să capete puteri la vedere mâncării.

— Şi festin va fi! zise ea şi se ridică în picioare. O, ce vulpe fantastică este tatăl tău! Grăbeşte–te, copile, şi jumuleşte găinile astea!

Departe, în tunel, fantasticul domn Vulpe spunea:

— Acum, etapa următoare, dragii mei! De data asta va fi floare la ureche! Tot ceea ce trebuie să facem este să săpăm un alt tunel mic de *aici* până acolo!

— Până unde, tati?

— Nu puneți atât de multe întrebări, începeți să săpați!

12. BURSUCUL

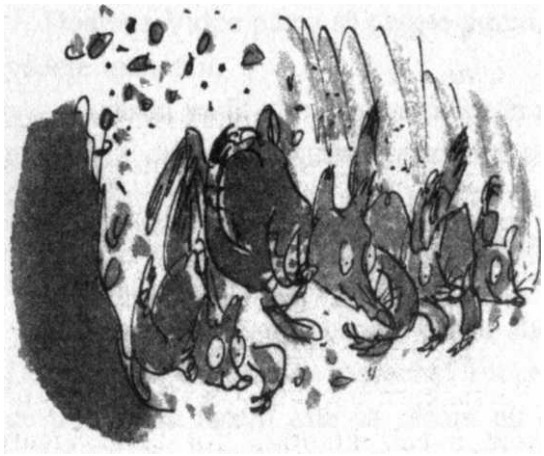

Domnul Vulpe şi cele trei Vulpițe care mai rămăseseră săpau repede şi drept. Acum erau prea entuziasmați pentru a mai simți oboseala şi foamea. Ştiau că urmau să aibă parte de un mare festin, în curând, şi faptul că urmau să mănânce nici mai mult nici mai puțin decât găinile lui Boggis îi făcea să se cutremure de râs de fiecare dată când se gândeau la asta. Era grozav să îți dai seama că, în timp ce fermierul cel gras stăteau acolo sus, pe deal, aşteptând ca ei să moară de foame, le şi dădea de mâncare fără să ştie.

— Săpați în continuare, zise domnul Vulpe. Nu mai e mult.

Brusc, de deasupra capetelor lor, o voce groasă se auzi:

— *Cine e acolo?*

Vulpile tresăriră. Se uitară repede în sus şi văzură, trăgând cu ochiul printr–o găurică din tavanul tunelului, o față lungă, neagră, îmblănită şi ascuțită.

— Bursucule! strigă domnul Vulpe.

— Vulpişor! strigă Bursucul. Dumnezeule mare, ce bucuros sunt că am găsit pe *cineva,* în cele din urmă! Tot sap în cercuri de trei zile şi trei nopți şi nu am nici cea mai mică idee unde sunt!

Bursucul făcu gaura din tavan mai mare şi sări alături de vulpi. Un Bursucel (fiul lui) îl urmă. –Nu ai *auzit* ce se întâmplă pe deal? spuse Bursucul agitat. E haos! A dispărut jumătate din pădure şi prin toată

zona sunt oameni cu puşti! Nici unul dintre noi nu poate ieşi, nici măcar noaptea! Murim cu toții de foame!

— Care *noi?* întrebă domnul Vulpe.

— Noi toți cei care săpăm. Adică eu şi Cârtiță, şi Iepure, şi soțiile noastre, şi toți copiii noştri. Chiar şi Nevăstuică, care, de obicei, se poate strecura şi prin cele mai înguste locuri, se ascunde acum în vizuina mea cu doamna Nevăstuică şi cu cei şase copii. Ce Dumnezeule se întâmplă, Vulpişor? Cred că a venit sfârşitul!

Domnul Vulpe se uită la cei trei copii ai lui şi zâmbi. Copiii îi zâmbiră la rândul lor, împărtăşindu– i secretul.

— Dragul meu Bursuc, zise, nebunia asta în care va aflați este în totalitate din vina mea...

— *Ştiu* că e vina ta! spuse Bursucul furios. Şi fermierii nu au de gând să renunțe până nu pun mâna pe tine. Din păcate, asta înseamnă şi pe *noi.* înseamnă toată lumea de pe deal. Bursucul se aşează şi îşi trecu laba după umerii fiului său. S–a terminat cu noi, zise el încet. Biata mea nevastă este sus şi e aşa de slăbită că nu mai poate săpa nici un metru.

— Nici a mea nu mai poate, spuse domnul Vulpe. Şi, totuşi, chiar în acest moment, ne pregăteşte mie şi copiilor un festin delicios, cu găini grase şi suculente...

— Taci! strigă Bursucul. Nu mă tachina! Nu suport!

— E adevărat! strigară Vulpițele. Tati nu vă tachinează! Avem o mulțime de găini!

— Şi pentru că totul e numai din vina mea, spuse domnul Vulpe, vă invit să împărțim festinul. Invit pe *toată lumea* să vină – şi pe tine, şi pe Cârtiță, şi pe Iepure, şi pe Nevăstuică, cu soțiile voastre şi cu toți copiii voştri. Va fi destul pentru toată lumea, te asigur.

— Serios? strigă Bursucul. Vorbeşti *serios?* Domnul Vulpe se apropie şi mai mult de Bursuc şi şopti conspirativ:

— *Ştii* de unde tocmai vin?

— De unde?

— Chiar din Cotețul de găini numărul unu al lui Boggis!

— Nu se poate!

— Ba da! Dar asta nu e nimic în comparație cu locul în care mergem acum. Ai venit la țanc, dragul meu Bursuc. Ne poți ajuta să săpăm. Şi, între timp, băiețelul tău poate da o fugă înapoi la doamna Bursuc şi la ceilalți ca să le dea vestea cea bună. Domnul Vulpe se întoarse către Bursucel şi îi zise: Spune–le Că sunt invitați le Festinul Vulpii. Apoi, adu–i pe toți aici jos şi urmați tunelul ăsta înapoi, până ajungeți la mine acasă!

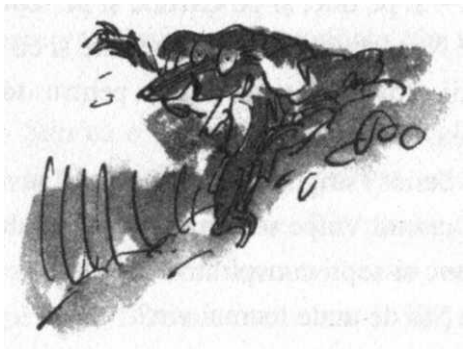

— Da, domnule Vulpe! zise Bursucelul. Da, domnule! Imediat, domnule! şi se repezi împleticindu–se înapoi, prin gaura din tavanul tunelului, şi dispăru.

13. DEPOZITUL URIAȘ AL LUI BUNCE

— Dragul meu Vulpişor! strigă Bursucul. Ce Dumnezeu s–a întâmplat cu coada ta?

— Nu–mi pomeni de asta, *te rog,* spuse domnul Vulpe. Este un subiect delicat.

Săpau acum un nou tunel. Săpau în tăcere. Bursucul era un săpător redutabil şi tunelul înainta într–un ritm amețitor, pentru că dădea şi el acum o mână de ajutor. În curând, se ghemuiau sub o altă duşumea de lemn.

Domnul Vulpe rânji viclean, arătându–şi dinții albi şi ascuțiți.

— Dacă nu mă înşel, dragă Bursucule, spuse el, ne aflăm acum sub ferma care aparține piticului ăla urâcios cu burdihanul cât un butoi, Bunce. De fapt, ne aflăm sub cea mai *interesantă parte* a fermei. –Rațe şi gâşte! strigară Vulpițele lingându–se pe botic. Rațe suculente şi fragede şi gâşte mari şi grase!

— *Exact!* zise domnul Vulpe.

— Dar de unde, Dumnezeule, ştii unde ne aflăm? întrebă Badger.

Domnul Vulpe rânji din nou, arătându–şi şi mai mulți colți albi.

— Ştii ce, spuse, cunosc drumurile între fermele astea şi legat la ochi. Pentru mine e la fel de uşor pe sub pământ cum este deasupra. Se ridică şi împinse o scândură de lemn din podea, apoi o alta. îşi scoase capul prin deschizătura.

— Da! strigă, sărind în camera de deasupra. Am reuşit din nou! Am nimerit la fix! Exact la țintă! Veniți şi vedeți!

Bursucul şi cele trei Vulpițe se împleticiră după el. Se opriră şi se uitară. Stăteau cu gura căscată. Erau atât de copleşiți că nu mai aveau vorbe, pentru că tot ceea ce vedeau acum era un fel de vis pentru orice vulpe, pentru orice bursuc, un paradis al animalelor înfometate.

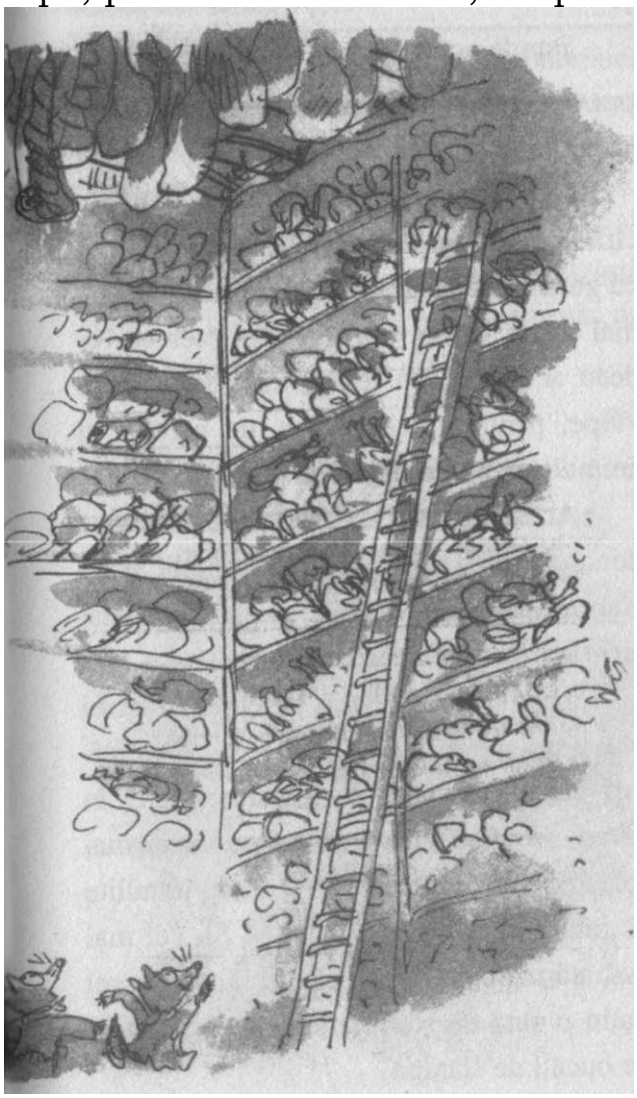

— Acesta, dragul meu Bursuc, proclamă domnul Vulpe, este Mărețul Depozit al lui Bunce! Tot ce are el mai bun este depozitat aici, înainte să fie trimis la piață.

Sprijinite de cei patru pereți ai camerei mari, stivuite în dulapuri şi aşezate pe rafturi care se ridicau de la podea până în tavan, se aflau mii şi mii dintre cele mai frumoase şi mai grase rațe şi gâşte, jumulite şi gata de a fi puse în cuptor! Şi, cel mai sus, atârnând de grinzi, probabil că erau cel puțin o sută de şunci afumate şi cincizeci de bucăți de slănină!

— Scăldați–vă ochii cu *asta!* țipă domnul Vulpe, țopăind în sus şi în jos. Ce părere aveți, ei? Destul de bună haleala!

Brusc, de parcă ar fi avut arcuri la picioare, cele trei Vulpițe flămânde şi extrem de înfometatul Bursuc se repeziră înainte pentru a pune mâna pe mâncarea atât de plăcută la vedere.

— Stop! ordonă domnul Vulpe. Este petrecerea *mea,* aşa că eu aleg.

Ceilalți făcură un pas în spate, lingându–se pe bot. Domnul Vulpe începu să se plimbe țanțoş prin depozit, examinând expoziția măreață cu un ochi de expert. O picătură de salivă îi alunecă pe o parte a fălcii şi atârnă suspendată la jumătatea drumului, apoi căzu.

— Nu trebuie să exagerăm, spuse. Nu trebuie să irosim prada. Nu trebuie să afle ce am pus la cale. Trebuie să acționăm curat şi îngrijit şi să luăm doar câteva bucățele, la alegere. Aşa că, pentru început, vom lua patru rățuşte grase. Le luă de pe raft. O, ce frumoase şi grase sunt! Nu–i de mirare că Bunce obține un preț frumos pe ele la piață!... Bine, Bursucule, ajută–mă să le dau jos... Şi voi, copii, puteți să ne ajutați... Uite aşa... Dumnezeule mare, cum vă mai lasă gura apă... Şi acum... Cred că ar fi bine să luăm şi câteva gâşte... Trei sunt de ajuns... Le vom lua pe cele mai mari... Vai, vai, nu ai cum să vezi gâşte mai frumoase nici în bucătăria unui rege... Uşor... uite aşa... Şi ce ați zice de vreo două şunci afumate... Ador şunca afumată, tu nu, Bursucule?... Adu–mi scara aia, dacă eşti drăguț... Domnul Vulpe se sui pe scară şi dădu jos trei şunci minunate.

— Şi îți place şi slănina, Bursucule?

— La nebunie! strigă Bursucul, dansând de emoție. Să luăm şi o bucată de slănină! Pe cea mare, de sus!

— Şi morcovi, tati! spuse cea mai mică dintre Vulpițe. Trebuie să luăm câțiva dintre morcovii ăia.

— Nu fi prost, zise domnul Vulpe. Ştii că nu mâncăm chestii din astea.

— Nu pentru noi, tati. E pentru Iepuri. Ei mănâncă numai legume.

— Vai de mine, ai dreptate! țipă domnul Vulpe. Cum te gândeşti tu la toate, micuțule! Ia zece legături de morcovi!

În scurt timp, toată această pradă minunată zăcea frumos stivuită pe podea. Vulpițele se ghemuiră pe aproape, cu năsucurile fremătând şi ochii strălucind precum stelele.

— Şi acum, spuse domnul Vulpe, va trebui să împrumutăm de la prietenul nostru Bunce două dintre cărucioarele alea folositoare din colț.

El şi Bursucul luară cărucioarele, şi rațele, şi gâştele, şi şunca, şi slănina fură încărcate în ele. Repede, cărucioarele au fost lăsate prin gaura din podea. Animalele se strecurară după ele. Odată ajuns în tunel, domnul Vulpe trase din nou placajul din podea la loc, cu mare atenție, astfel încât nimeni să nu vadă că fusese mutat.

— Dragii mei, zise, arătând către două dintre cele trei Vulpițe, luați câte un căruț fiecare şi alergați la mama voastră cât de repede puteți. Salutați–o din partea mea şi spuneți–i că avem oaspeți la cină – Bursucii, Cârtițele, Iepurii şi Nevăstuicile. Spuneți–i că trebuie să fie cu adevărat un festin grandios. Şi spuneți–i că ajungem şi noi acasă, de îndată ce terminăm de făcut încă un lucru.

— Da, tati! Imediat, tati! răspunseră şi luară câte un căruț fiecare şi se grăbiră înapoi în tunel.

14. BURSUCUL ARE DUBII

— Încă o vizită, doar! strigă domnul Vulpe.

— Şi pun pariu că ştiu unde, spuse singura Vulpiță care mai rămăsese cu ei. Era cea mai mică dintre ele.

— Unde? întrebă Bursucul.

— Ei bine, zise Vulpița. Am fost la Boggis şi am fost la Bunce, dar nu am fost la Bean. Trebuie să fie vorba de Bean.

— Ai dreptate, spuse domnul Vulpe. Dar ceea ce nu ştii este *zona* din casa lui Bean pe care o vom vizita.

— Care? întrebară cei doi împreună.

— Aha, zise domnul Vulpe. Aşteptați şi o să vedeți.

Săpau în timp ce vorbeau. Tunelul înainta cu viteză.

Dintr–odată, Bursucul spuse:

— Şi treaba asta nu te îngrijorează un pic, Vulpişor?

— Să mă îngrijoreze? zise domnul Vulpe. Care treabă? –Chestia asta... *furatul.*

Domnul Vulpe se opri din săpat şi îi aruncă Bursucului o privire de parcă acesta o luase complet razna.

— Dragul meu prieten blănos, spuse el, ştii pe cineva, în *lumea asta întreagă,* care nu ar fura vreo câteva găini dacă i–ar muri copiii de foame?

Se lăsă un scurt moment de tăcere, Bursucul gândindu–se cu seriozitate la ceea ce auzise.

— Eşti mult prea cinstit, spuse domnul Vulpe.

— Nu e nimic râu în a fi cinstit, răspunse Bursucul.

— Uite, zise domnul Vulpe, Boggis şi Bunce, şi Bean vor să ne *omoare.* îți dai seama de asta, sper?

— Da, Vulpişor, cum să nu, zise blândul Bursuc.

— Dar *noi* nu o să ne coborâm la nivelul *lor.* Noi nu vrem să îi omoram *pe ei.*

— Sper că realmente nu, spuse Bursucul.

— Nici nu ne–ar trece prin minte, zise domnul Vulpe. Pur şi simplu, vom lua ceva mâncare de ici, de colo, pentru a rămâne în viață, noi şi familiile noastre. Aşa–i?

— Presupun că va trebui să facem asta, răspunse Bursucul.

— Dacă *ei* vor să se poarte aşa, nu au decât, spuse domnul Vulpe. Noi, cei de aici, de jos, suntem oameni decenți şi paşnici.

Bursucul îşi lăsă capul pe o parte şi îi zâmbi domnului Vulpe.

— Vulpişor, zise, te iubesc.

— Mulțumesc, spuse domnul Vulpe. Şi acum să continuăm cu săpatul.

Cinci minute mai târziu, labele din față ale Bursucului şi loviră de ceva plat şi tare.

— Ce, Dumnezeule, e asta? zise. Pare a fi un perete solid, din piatră.

Împreună cu domnul Vulpe, dădu la o parte pământul. *Era* chiar un perete. Dar era construit din cărămidă, nu din piatră. Peretele era chiar în fața lor, blocându–le calea. –Cine, în lumea asta, ar construi un perete sub pământ? întrebă Bursucul.

— Foarte simplu, răspunse domnul Vulpe. Este peretele unei încăperi subterane. Şi, dacă nu mă înşel, este exact locul pe care îl caut.

15. PIVNIȚA SECRETĂ CU CEDRU A LUI BEAN

Domnul Vulpe cercetă cu grijă peretele. Văzu că cimentul dintre cărămizi era vechi şi sfărâmicios, aşa că desprinse o cărămidă fără prea multe probleme şi o scoase. Dintr–odată, din gaura unde se aflase cărămida, se ivi o feţişoară ascuţită, cu mustăţi.

— Plecaţi de aici! îi repezi. Nu puteţi intra aici! E proprietate privată!

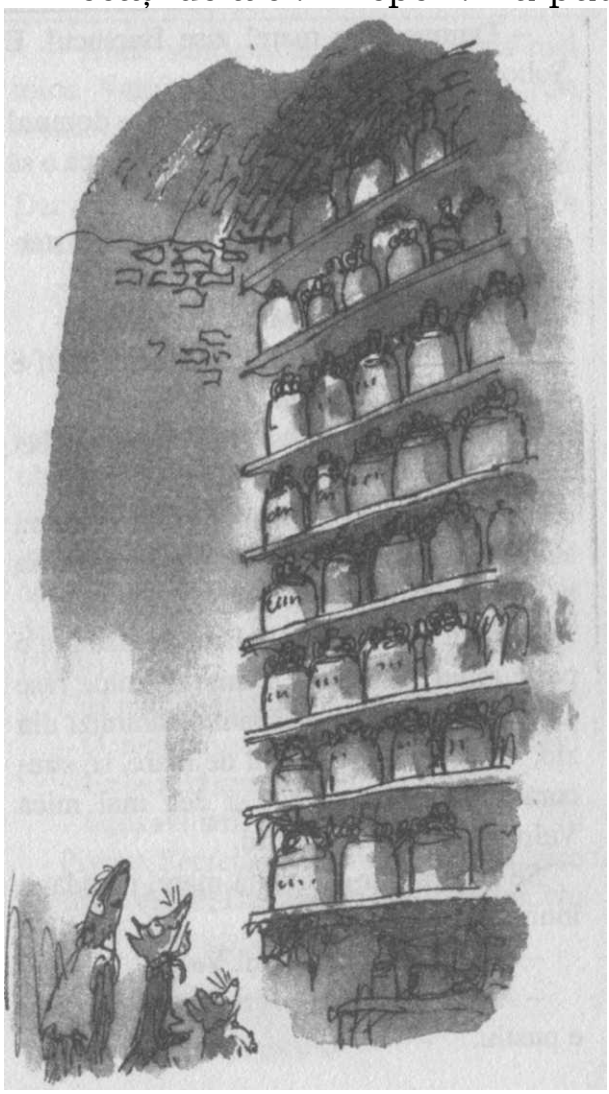

— Dumnezeule mare! zise Bursucul. E Şobolanul!

— Bestie obraznică! spuse domnul Vulpe. Ar fi trebuit să–mi dau seama că o să te găsim pe aici, pe undeva.

— Plecaţi! ţipă Şobolanul. Haideţi, ştergeţi–o! Aici e terenul meu personal!

— Taci, îi spuse domnul Vulpe.

— Nu am să tac! ţipă Şobolanul. Aici e locul *meu!* Eu am ajuns primul!

Domnul Vulpe îi răspunse cu un zâmbet strălucitor, arătându–şi colții albi.

— Dragul meu Şobolan, spuse el calm, sunt flămând şi dacă nu îți ții clanța, am să te înghit dintr–o îmbucătură!

Asta fu de ajuns. Şobolanul se dădu la o parte rapid şi dispăru. Domnul Vulpe râse şi începu să scoată mai multe cărămizi din zid. Când gaura fu destul de mare, se strecură prin ea. Bursucul şi cea mai mică Vulpiță îl urmară înăuntru.

Se treziră într–o pivniță mare, umedă şi întunecată.

— Asta e! strigă domnul Vulpe.

— Asta e *ce?* spuse Bursucul. Locul ăsta e pustiu.

— Unde sunt curcanii? întrebă cea mai mică Vulpiță, privind în întuneric. Am crezut că Bean creşte curcani.

— Creşte curcani, zise domnul Vulpe. Dar acum nu am venit după curcani. Avem destulă mâncare.

— Atunci, de ce *anume* avem nevoie, tati?

— Uită–te bine în jurul tău, spuse domnul Vulpe. Nu vezi *nimic* să te intereseze?

Bursucul şi cea mai mică Vulpiță se uitau în întuneric. Pe măsură ce ochii lor se obişnuiau cu lipsa luminii, văzură ceea ce păreau a fi foarte multe damigene de sticlă aşezate pe rafturile de lângă pereți.

Se apropiară. *Erau* damigene. Erau sute de damigene şi pe fiecare era scris cuvântul CIDRU. Cea mai mică Vulpiță sări în sus.

— O, tati, strigă. Uite ce am găsit! Cidru!

— *Ex–act,* răspunse domnul Vulpe.

— Grozav! strigă Bursucul.

Pivnița Secretă cu Cidru a lui Bean, zise domnul Vulpe. Dar aveți grijă, dragilor. Nu faceți gălăgie. Pivnița asta e chiar sub fermă.

— Cidrul, spuse Bursucul, este în special bun pentru bursuci. Îl luăm ca pe un medicament – câte un pahar mare de trei ori pe zi, la masă, şi un altul la ora de culcare.

— Va transforma festinul într–un adevărat banchet, zise domnul Vulpe.

În timp ce vorbeau, cea mai mică dintre Vulpiță luase pe ascuns o damingeană de pe raft şi băuse un gât.

— Uau! oftă el adânc. Uau–*ii*! Trebuie să ştiți că nu era vorba de cidrul slab, obişnuit, pe care îl cumperi de la magazin. Era cidru adevărat, băutură făcută în casă care îți ardea gâtul şi îți opărea stomacul.

— Ah–h–h–h–h–h! oftă din greu cea mai mică dintre Vulpițe. Asta e *cidru adevărat!*

— Ajunge, zise domnul Vulpe, luând damingeana şi punând–o la gură. Trase cu sete un gât. E miraculos! şopti, luptând saşi recapete suflarea. E fabulos! E minunat!

— E rândul meu, zise Bursucul, luând damingeana şi dând capul mult pe spate. Cidrul gâlgâi şi se învolbură în gâtul lui. E... e precum aurul topit! şopti. O, Vulpişor, e... de parcă ai bea raze de soare şi curcubeie!

— Sunteți nişte tâlhari! țipă Şobolanul. Puneți aia jos imediat! N–o să mai rămână nimic pentru mine!

Şobolanul era cocoțat pe cel mai de sus raft al pivniței, şi se uita la ei de la adăpostul unei damigene uriaşe. În gâtul acesteia era băgat un mic tub de cauciuc, iar Şobolanul folosea tubul pentru a suge cidru.

— Eşti beat! zise domnul Vulpe.

— Vezi–ți de treaba ta! țipă Şobolanul. Şi dacă vă băgați să faceți prostii pe aici, brute mari şi împiedicate ce sunteți, vom fi prinşi cu toții. Afară cu voi şi lăsați–mă să–mi beau cidrul în pace.

În acel moment, auziră o voce de femeie strigând în casa de deasupra lor.

— Grăbeşte şi adu cidrul, Mabel, spunea vocea. Ştii că domnului Bean nu îi place să aştepte! Mai ales după ce a stat toată ziua afară, într–un cort!

Animalele înghețară de spaimă. Stăteau stană de piatră, cu urechile ciulite, cu corpul tensionat. Apoi auziră o uşă deschizându–se. Uşa se afla în capul unor scări de piatră, care urcau din pivniță către casă.

Şi acum cineva începuse să coboare scările.

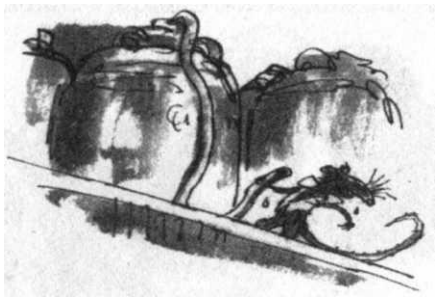

16. FEMEIA

— Repede! spuse domnul Vulpe. Ascundeți–vă!

El şi Bursucul, şi cea mai mică dintre Vulpițe săriră pe un raft şi se ghemuiră în spatele unui rând de damigene de cidru. Uitându–se pe lângă damigene, văzură o femeie imensă care intra în pivniță. La capătul de jos al treptelor, femeia se opri, uitându–se la stânga şi la dreapta. Apoi se întoarse şi se îndreptă direct către locul unde se ascundeau domnul Vulpe şi Bursucul, şi cea mai mică dintre Vulpițe. Se opri chiar în fața lor. Singurul lucru care se mai afla între ea şi ei era un rând de damigene de cidru. Era atât de aproape, încât domnul Vulpe o auzea respirând. Uitându–se printre două damigene, observă că femeia avea într–o mână un mare făcăleț.

— Câte vrea de data asta, doamnă Bean? strigă femeia.

Şi, din capul scărilor, cealaltă voce strigă ca răspuns:

— Adu sus două sau trei darningene.

— A băut patru ieri, doamnă Bean.

— Da, dar nu o să vrea la fel de multe azi, pentru că nu o să mai stea acolo decât vreo câteva ore. Spune că vulpea trebuie să iasă de acolo azi. Nu mai poate sta în gaura aia nici o zi fără mâncare.

Femeia din pivniță se ridică pe vârfurile picioarelor şi ridică o damingeană cu cidru de pe raft. Damingeană pe care o luă era la două damigene distanță de cea în spatele căreia se ghemuia domnul Vulpe.

— Am să fiu fericită când animalul ăla nenorocit va fi omorât şi blana lui întinsă pe hol, strigă ea. Şi, apropo, doamnă Bean, soțul dumneavoastră mi–a promis coada drept amintire. –Coada a fost făcută praf, spuse vocea de sus. Nu ştiai?

— Adică e *distrusă?*

— Bineînțeles. Au tras în coadă, dar au ratat vulpea.

— Ei, fir–ar să fie! zise femeia cea grasă. Şi voiam aşa de mult coada!

— Poți să iei capul, în schimb, Mabel. Poți să–l dai la împăiat şi să–l agăți pe peretele dormitorului. Acum grăbeşte–te cu cidrul ăla!

— Da, doamnă, vin, zise femeia cea grasă şi luă cea de a doua damingeană de pe raft.

”Dacă mai ia una, o să ne vadă", se gândi domnul Vulpe. Simțea corpul celei mai mici dintre Vulpițe lipit de al său, tremurând de emoție.

— Două sunt de ajuns, doamnă Bean, sau să iau trei?

— Dumnezeule, Mabel, nu–mi pasă atât timp cât te mişti mai repede!

— Atunci rămân două, spuse femeia cea grasă, vorbind doar pentru urechile ei acum. Oricum, bea prea mult.

Cărând câte o damingeană în fiecare mână şi cu făcăleţul sub braţ, se îndreptă spre ieşirea din pivniță. La picioarele treptelor se opri şi se uită în jur, adulmecând aerul.

— Iar sunt şobolani aici, doamnă Bean. Le simt mirosul.

— Atunci, otrăveşte–i, femeie, otrăveşte–i! Ştii unde ținem otrava. –Da, doamnă, zise Mabel. Urcă încet treptele şi dispăru din vedere. Uşa se trânti.

— Repede! spuse domnul Vulpe. Luați fiecare o damingeană şi să fugim!

Şobolanul se ridică de pe raftul de sus şi strigă.

— Ce v–am zis! Aproape că au pus mâna pe voi, nu–i aşa? Cât pe ce să vă dați de gol! De acum încolo, să nu vă mai prind pe aici! Nu vreau să vă văd prin preajmă! Ăsta e locul meu!

— *Pe tine,* zise domnul Vulpe, or să te otrăvească.

— Prostii! spuse Şobolanul. Stau aici sus şi o văd când pune otrava. Nu o să pună niciodată mâna pe *mine.*

Domnul Vulpe şi Bursucul şi cea mai mică dintre Vulpițe traversară pivnița în fugă, ținând strâns în brațe câte o damigeana de patru litri fiecare.

— Adio, Şobolanule! strigară dispărând prin gaura din perete. Mulțumim pentru cidrul delicios!

— Hoții! țipă Şobolanul. Tâlharii! Bandiții! Spărgătorii!

17. MARELE FESTIN

Odată ajunşi înapoi în tunel, făcură o pauză cât să–i permită domnului Vulpe să astupe cu cărămizi gaura din zid. Vorbea încetişor în timp ce punea cărămizile la loc.

— Încă mai simt gustul cidrului ăluia minunat, zise. Ce tip imprudent şi Şobolanul ăsta.

— Nu are pic de maniere, spuse Bursucul. Toți şobolanii sunt lipsiți de maniere, încă nu am întâlnit un şobolan politicos.

— Şi bea prea mult, zise domnul Vulpe, punând ultima cărămidă la locul ei. Gata. Acum, acasă la festin!

Luară fiecare câte o damingeană de cidru şi plecară. Domnul Vulpe era în frunte, după el venea cea mai mică dintre Vulpițe, iar Bursucul era ultimul. Zburau prin tunel... pe lângă cotul care ducea la Marele Depozit al lui Bunce... pe lângă Coteţul de găini numărul unu al lui Boggis şi apoi spre locul în care ştiau că avea să–i aştepte doamna Vulpe.

— Țineți pasul, dragii mei! striga domnul Vulpe. Ajungem în curând! Gândiți–vă ce ne aşteaptă în capătul celălalt! Şi gândiți–vă doar ce ducem cu noi în damigenele astea! Asta ar trebui să o înveselească pe biata doamnă Vulpe.

Domnul Vulpe cânta un cântecel în timp ce alerga:

„Zbor din nou acum spre casă, Spre frumoasa mea mireasă.
Şi nu va mai fi supărată
Căci va înghiți de'ndată
Cidru de înaltă clasă."

Apoi, începu şi Bursucul:

„Vai, biata doamnă Bursuc
Atât de înfometată că aproape murea.
Dar nu se va mai simți atât de rău
De îndată ce va înghiți, zău,
Nişte pahare de cidru şi ea."

Încă mai cântau când dădură ultimul colț şi fură întâmpinați de cea mai minunată şi uimitoare privelişte pe care o văzuseră vreodată. Festinul tocmai începuse. În pământ fusese săpată o mare sală de mese, iar în mijlocul acesteia, aşezați în jurul unei mese imense, se aflau nu mai puțin de douăzeci şi nouă de animale. Acestea erau:

Doamna Vulpe şi trei Vulpițe.

Doamna Bursuc şi trei Bursucei.

Cârtița şi doamna Cârtiță, şi patru Cârtițe mici. Iepurele şi doamna Iepure, şi cinci Iepuraşi.

Nevăstuica şi doamna Nevăstuică, şi şase Nevăstuici mici.

Masa era plină de găini şi de rațe, şi de gâşte, şi de şunci, şi de slănină, şi toată lumea se ospăta cu mâncarea minunată.

— Dragul meu! strigă doamna Vulpe, sărind şi îmbrățişându–l pe domnul Vulpe. Nu am putut aştepta! Te rog să ne ierți!

Apoi o îmbrățişa pe cea mai mică dintre Vulpițe, iar doamna Bursuc îl îmbrățişa pe Bursuc şi toată lumea îmbrățişa pe toată lumea. Printre strigătele de bucurie, marile damigene cu cidru fură aşezate pe masă, iar domnul Vulpe şi Bursucul şi cea mai mică dintre Vulpițe se aşezară lângă ceilalți.

Trebuie să vă amintiți că nimeni nu mâncase nimic timp de mai multe zile. Erau hămesiți. Aşa că, pentru o vreme, nu fu vorba de nici un fel de conversație. Se auzea doar ronțăitul şi clefăitul animalelor care se năpustiseră asupra mâncărurilor gustoase.

În cele din urmă, Bursucul se ridică. Ridică paharul cu cidru şi cuvântă:

— Un toast! Vreau să vă ridicați cu toții şi să bem în cinstea dragului nostru prieten care astăzi ne–a salvat viața – domnul Vulpe!

— Pentru domnul Vulpe! strigară cu toții, ridicându–se şi ciocnind paharele. Pentru domnul Vulpe! Să trăiască!

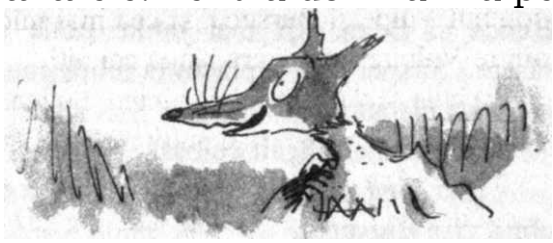

Apoi, doamna Vulpe se ridică timid în picioare şi spuse:

— Nu vreau să țin un discurs. Vreau să zic un singur lucru şi anume: SOȚUL MEU ESTE O VULPE FANTASTICĂ.

Toată lumea izbucni în aplauze şi în urale. Apoi, domnul Vulpe se ridică în picioare.

— Această masă delicioasă..., începu, dar se opri. În liniştea care urmă dădu drumul unui râgâit teribil. Se auziră aplauze şi râsete. Această masă delicioasă, prietenii mei, ne este oferită de domnii Boggis, Bunce şi Bean. (Şi mai multe urale şi râsete.) Şi sper că v–a plăcut la fel de mult cât mi–a plăcut mie.

Se auzi un alt râgâit colosal.

— Mai bine să–i dai drumul, decât să te abții, zise Bursucul.

— Mulțumesc, spuse domnul Vulpe, cu un rânjet larg. Dar acum, prieteni, haideți să fim serioşi. Să ne gândim la ziua de mâine şi la ziua de poimâine, şi la zilele care vor urma. Dacă ieşim, ne vor omorî. Adevărat?

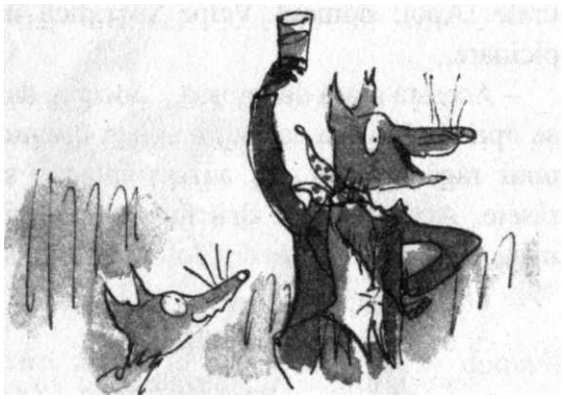

— Adevărat! strigară cu toții.

— Vom fi împuşcați înainte de a apuca să mergem un metru, zise Bursucul.

— *Ex–act,* spuse domnul Vulpe. Dar cine *vrea* să iasă, la urma urmelor; permiteți–mi să vă întreb? Cu toții suntem săpători, fiecare dintre noi. Nu ne place afară. Afară e plin de duşmani. Ieşim afară pentru că suntem nevoiți, pentru a face rost de mâncare pentru familiile noastre. Dar, acum, prieteni, situația s–a schimbat cu totul. Avem un tunel sigur care duce către trei dintre cele mai bune depozite din lume!

— Avem, într–adevăr! zise Bursucul. Le–am văzut!

— Şi ştiți ce înseamnă asta? spuse domnul Vulpe. *înseamnă că nici unul dintre noi nu va trebui să mai iasă afară!*

În jurul mesei se iscă un freamăt de emoție.

— Prin urmare, vă invit pe toți să stați aici, cu mine, pentru totdeauna.

— Pentru totdeauna, strigară cu toții. Dumnezeule! Ce minunat!

Şi Iepurele îi spuse doamnei Iepure:

— Draga mea, gândeşte–te! Nu vom mai fi niciodată în viața noastră împuşcați!

— Vom construi, zise domnul Vulpe, un sătuc subteran, cu străzi şi case de fiecare parte a străzilor – case separate pentru Bursuci şi Cârtițe, şi Iepuri, şi Nevăstuici, şi Vulpi. Şi, în fiecare zi, voi merge la cumpărături pentru voi toți. Şi, în fiecare zi, vom mânca precum nişte regi. Uralele de după discurs ținură multe minute în şir.

18. ÎN AŞTEPTARE

Afară, lângă vizuina vulpii, Boggis şi Bunce, şi Bean stăteau lângă corturile lor, cu puştile în poală.

Începuse să plouă. Apa se scurgea pe gâtul celor trei bărbaţi şi li se prelingea în pantofi.

— Nu va mai rezista multă vreme acolo, jos, spuse Boggis.

— Bruta trebuie să fie înfometată, zise Bunce.

— Exact, răspunse şi Bean. Va încerca să fugă în orice moment. Ţineţi–vă armele la îndemână.

Stăteau acolo, lângă vizuină, aşteptând ca vulpea să iasă. Şi, după câte ştiu eu, aşteaptă în continuare.